

Kovács Ferenc méltatása (Búcsi Teréz)

Magyar Kultúra Napja,-2012.január 22.

Kovács Ferenc 1930-ban született Kőbölkúton, amely község jelenleg az Érsekújvári járáshoz tartozik. Az elemi iskola első négy osztályát szülőfalujában végezte, abban az iskolában, ahol az a Stampay János volt az igazgató úr, akiről Kőbölkúton az alapiskolát elnevezték.

1942-45-ig az Érsekújvári Magyar Királyi Állami Gimnázium növendéke volt. Ebben a jó hírnévnek örvendő intézményben, ahol kiváló pedagógusok oktattak szigorú rend és fegyelem uralkodott. Ennek ellenére a falusi kisfiú már a második évet kitüntetéssel végezte, mind a tizenegy tantárgyból egyese lett, így teljes tandíjmentességet kapott. Osztályfőnöke a vármegye alispánjának úgy mutatta be, mint az osztály legjobb tanulóját. Megjegyzem, ezt, egész életében megtartotta, mert ahová került, mindig a legjobbak közé tartozott. Jó tanulóként, az akkori szokásoknak megfelelően naplót vezetett, amelyet máig megőrzött..

1992-ben jelent meg a gimnáziumi évek emlékére a Diákok a viharban c. műve, melyet a szerző 2011-ben lefordított szlovák nyelvre, Študenti v búrke címmel. Ebben így ír: *„Ifjúságom legszebb évei voltak ezek, illetve lettek volna, ha nem éppen a második világháború dúlt volna“.*

Édesapja vasutas volt, pályamunkásként a kismuzslai vasútállomáson teljesített szolgálatot, így az állomáshoz közeli őrházba költöztek. Itt, a határban, a természet lágy ölében, ahol a család kecskét, baromfit tartott, töltötte gyermekéveit, innen járt vonattal az iskolába a háborús évekig. Mivel szabadjegye volt, sokat utazott vonattal Budapestre, de biciklivel is sokszor átkarikázott a Mária Valéria hídon Esztergomba. 1943 nyarán már brigádosként dolgozott a vasúton, ám a következő év nyara már bunkerásással telt. Az iskolában is gyakran szakította félbe a tanítást a légiriadó. Így volt ez 1944 októberében is, mikor Kovács Ferenc diáktársaival a légiriadó miatt a határba ment, maguk sem gondolták még akkor, milyen veszély vár a városra.. Innen, egy kukoricásból nézték végig Érsekújvár bombázását, s futottak egész az udvardi vasútállomásig. De az iskolát ki kellett üríteni, a tanítás szünetelt. Ezért otthon volt, szüleinek segített, néha bejárt a faluba. Nézte a vonuló katonákat, s szomorú volt, mikor hallotta, hogy felrobbantották a párkányi hidat, amelyen oly sokat biciklizett át Esztergomba. Házukban a front állása szerint cserélődtek a német és az orosz katonák. Gyakran bombázták a környéket. 1945 februárjában is ez történt, édesapja meghalt, édesanyjával túléltek. De másnap elvitték a nyilasok, még édesapja temetésén sem lehetett ott. 20 napos keserves vonatozás következett. Németországba vitték a többi falubelijével együtt. Itt sokat szenvedtek, fáztak, éheztek. Nem ilyen 15.születésnap ünnepséget képzelt el.. Megszöktek a táborból, ahol szerencsére még a saját ruhájában volt. Egy csehországi német falucskában érte a hír, hogy vége van a háborúnak. Persze céljuk az volt, hogy hazakerüljenek, ami május végére nehezen sikeredett is. Csakhogy ugyan Kőbölkútról vitték el, oda is tért vissza azzal a különbséggel, hogy Magyarországról indult el és Csehszlovákiába érkezett haza.

Megkapta ugyan az értesítést, hogy felvették a gimnázium hatodik osztályába, de édesapja halála után a család jövedelemforrás nélkül maradt, neki tehát dolgozni kellett. Napszámos, téglagyári munkás, traktorista, brigádvezető, bérelszámoló, könyvelő, vállalati

közgazdász, tsz elnök lett. 43 évig, nyugdíjazásáig a mezőgazdaságban dolgozott. Feladatát mindig jól végezte, mindig eredményesen dolgozott.

1953-ban megnősült, feleségével két gyermeket neveltek fel. Közben távúton leérettségizett a Mezőgazdasági Technikumban, majd a nyitrai Mezőgazdasági Főiskolán mérnöki diplomát szerzett közgazdasági szakon 1965-ben.

1973-tól 1990-ig, nyugdíjazásáig volt a szövetkezet elnöke Szőgyénben. Vezetése alatt a szövetkezet nemcsak a járás legjobb szövetkezete, de Csehszlovákia első tíz szövetkezete közé is tartozott. Munkája elismerésül több kitüntetést kapott a köztársasági elnöktől, a minisztertől, 70. születésnapjára elismerő oklevelet az akkori mezőgazdasági minisztertől.

1990 decemberében megválasztották szülőfaluja, Kőbölkút polgármesterévé, s ez még további két választási időszakban megismétlődött.

Amellett, hogy ahová állították, mindig minőségi munkát végzett, de munkája mellett mindig tett a közösségért is. Már 1950-ben a Csehszlovák Ifjúsági Szervezet járási alelnöke lett. Kultúrát kedvelő emberként a katonaságnál is a zenekarban játszott. Szövetkezetelnökként Szőgyénben és Barton kultúrházat építtetett, mindkét helyen az átadó ünnepségen a pozsonyi Ifjú Szívek tánc- és énekkara adott színvonalas műsort. Arra is ügyelt, hogy a falvakban a kultúrával a szövetkezet fizetett kultúrfelelőse foglalkozzon. Szőgyénben jelentős kulturális létesítményt is készítettek, a halastótól nem messze, a szőgyéni akácosban egy szabadtéri színpadot. Ezen az első fellépők 1974-ben a járás Csemadok kulturális csoportjai voltak, mert ebben az évben már itt rendezték meg a Csemadok Járási Dal- és Táncünnepélyét. Még sok éven keresztül több száz szereplőnek és több ezer nézőnek adott helyet ez a kellemes környezet.

Kovács Ferenc polgármester úrnak köszönhetően 1996-ban felépült Kőbölkúton a híres Makovecz Imre tervei alapján készült szabadtéri színpad, s rendezvényünk színhelye napjainkig ez a szabadtéri színpad. Természetesen Feri bácsi korát meghazudtolva most is részt vesz az ünnepély előkészítésében és szervezésében, mint a Csemadok Kőbölkúti Alapszervezetének elnöke.

Ismeretségét felhasználva mindig is segítette a kultúr csoportokat. Egyik példája ennek, hogy szövetkezetelnökként az egyik díszvacsorára a párkányi Kisbojtár gyermektáncgyűttest hívta meg szerepelni. A jelen lévő belügyminiszter úrtól szerzett pénzt a táncosoknak ruhák és csizmák vásárlására. A csoport fellépése úgy megtetszett a jelen lévő szíri nagykövetnek, hogy meghívta a csoportot Prágába szerepelni. Természetesen a szövetkezet autóbusza szállította a kis táncosokat.

Természetes, hogy ezen rendezvények előkészítésében és lebonyolításában oroszánrészt vállalt, hisz a Csemadoknak 1950-től tagja. Évekig a Csemadok Érsekújvári Járási, majd a Területi Választmányának tagja, 12 évig a Csemadok Központi Bizottságának tagja volt.

Napjainkban is, mint 1950-től állandóan, kora ellenére aktívan dolgozik a Csemadokban, Munkája elismeréséért a Csemadok Érsekújvári Területi Választmánya ezért javasolja a díjra Kovács Ferencet.